Ч. 237 Пятниця 22 жовтня (4 падолиста) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Бесіда пос. Вахнянина

виголошена в угодовій комісиї д. 24. жовтня.

В часї загальної розправи годї менї було входити в подрібности. Проте обмежу ся на пояснене становиска, яке наше сторонництво займе супротив угодових предложень взагалї.

Ми подбаємо про удержане спільної митової і торговельної области з Угорщиною. До сего спонукує нас передусїм то пересьвідчене, що з розривом спільної области настали би неминучо поважні суперечности межи обома половинами держави, що як найгірше могли би вплинути на великодержавність монархії, а тим самим і на бережене наших господарних інтересів супротив заграницї.

Заграничиа полїтика стоїть чей-же в тїсній звязи з господарними справами обох половиць. Наколи ті послїдні будуть собі суперечити, а се можливе при евентуальнім розриві спільної господарної области — то й годї думати про одноцїльну, сильну і успішну заграничну полїтику, іменно в часї, коли нашій монархії прийде ся обновляти торговельні договори з посторонними державами. Колиж та полїтика буде немічна, то від сеї немочи потерплять і господарні дїла обох половин держави. Ми могли би легко упасти жертвою сьвідомої своїх цїлий, а при тім еґоїстичної торговельної полїтики сусїдних держав. Нї Австрия сама, нї тим менше Угорщина сама не була би в силї постояти належито і успішно за условини свого істнованя.

На сїм місци мушу проте виступити против поглядів тих панів вис. комісиї, що — може в жарі арґументациї — дали уволїчи себе до таких висказів, як: „Ми не хочемо великодержавности Австриї“; „ми не потребуємо нашу державу удержати на тім становищи“, або: „корона не має інтересу удержати суцїльність держави“.

Здає ся, що ті вискази діймили нас всїх без ріжницї. Я переходжу проте над ними до дневного порядку і обмежу ся на заяву, що такі вискази можна сьміло назвати чисто лїтературними, не-фаховими, тим більше, що ті вискази вийшли з уст лїтерата шлезкого, пос. Геґера.

Дальшою спонукою до удержаня суцїльности до дотеперішної спільної области митово-торговельної суть безперечно теперішні господарні відносини обох половиць. Угорщина є і остане ся ще довго переважно хлїборобним краєм. Ми єсьмо і будемо в добрій половинї державою промисловою. Преміси сї суть певні. Сего не заперечить нїхто. А позаяк сї преміси суть певні, то з них можна висновати лише те льоґічне заключене, що ми здані на себе взаїмно і що нашим обовязком буде сю взаїмність удержати на будуче. Цифри вивозу і привозу з Угорщини до Австриї і на оборот скріпляють мій погляд. Добро Угорщини зависить від легкого і тривалого вивозу єї природних плодів до Австриї. Угорщина посїдає в нас найлучшого і найбезпечнїйшого консумента на свої сирі плоди. Она вивозить 80—90% своєї пшеницї та жита на наші торги, 70—80% своєї муки і 70% свого товару, дерева і других сирих плодів. Ті панове, що у Угорщинї працюють над розривом дотеперішної спільности з Австриєю, повинні тямити, що як довго они для своїх сирих плодів не найшли другого, кориснїйшого відбуту, они мусять держати ся австрийских торгів. А де-ж годна партия Косута найти нові торги для сировця свого в теперішній хвили? чи в хлїборобній Росиї, чи може на Балканах? Сумнїваю ся дуже.

Тому не дивниця, що розважнїйші і спокійно мислячі круги угорскі не хочуть і чути про якусь митову границю межи Угорщиною а Австриєю. Хлїбороби угорскі не бажають сего. За митовою границею побивають ся в Угорщинї лише заступники молодого, хоч сильно ростучого фабричного промислу. Ті хотїли би виперти з границь Угорщини австрийский промисл, щоби для свого промислу роздобути просторійше поле. За те хлїбороби угорскі удушили ся би в множестві своєї сирої продукциї, як би не мали свобідного вивозу в границї Австриї.

А яке-ж становище мусимо до сеї справи заняти ми, жителї Австриї? Думаю лише таке, яке виходить з даних обставин, в котрих жиємо. Обставини ті виразні і всякому понятні. Ми єсьмо в добрій половинї промисловою державою, тож треба нам подбати о те, щоби для наших виробів промислових мати як найлучший відбут. А краєм для такого відбуту є майже виключно Угорщина. Тут не поможе ніяке фільософоване. Обставини суть сильнїйші від пустої теориї і від сих упереджень до Угорщини, які тут і там проявляють ся. Угорщина мусить з нами вступити в договор, ми мусимо Угорщинї подати руку. А знаєте, панове, чий голос для мене в тій справі рішаючий? Майже виключно голос інтересованих, с. є. австрийских промисловцїв. А що-ж кажуть ті промисловцї?

Фабриканти машин кажуть: Перед 15—20 роками збували ми наші вироби майже виключно в Угорщинї. Тепер конкурують вирав-

---

4)

ПІНЕҐІНОВА ЖЕНИТЬБА.

(З російского. — К. М. Станюковича).

(Дальше).

— Саша мусїв певне дістати якесь лїпше місце. З его головою і вдоволювати ся пятидесятьма рублями — єму, кандидатови фільософії! — відозвав ся полковник своїм тоненьким, підлесливим голосом. В тих словах пробивала ся легка, ледве замітна насьмішка.

— Нї, я не дістав лїпшого місця, хоч — як кажете — маю добру голову.

Всї дивили ся на того „ренеґата“ з неохотою, що так легкодушно покинув становище і ще до того кепкував собі.

— Чи може хочеш цїлком віддати ся письменьству? — спитав глумливо Володя.

Пінеґін обкинув брата холодним, згірдним поглядом, не відповідаючи на его насьмішку і промовив обертаючись до матери:

— Не безпокійте ся, мамо.... Я вже тепер не потребую ніякої посади.... Женю ся і беру богату дівчину....

Володя і Женічка ударили ся ліктями і глумливо засьміяли ся. Полковник також усьміхнув ся. Олимпіяда Василївна подивила ся на сина недовірчиво і не знала, чи має єму вірити чи нї. Він бо мав погану привичку насьміватн ся часом з свояків. Та й яка богата дївчина схотїла би такого нуждаря, чоловіка без становища. То було неймовірне.

Тимчасом Пінеґін говорив дальше, а его голос легко дрожав від нервового неспокою:

— Дуже добра і образована дївчина.... Надію ся, що подобаєсь тобі.... Она єсть дочкою покійного властителя копалень золота Коновалова....

При словах „властителя копалень золота“ всї стрепенули ся. Видко, що Саша не жартував.

— Коновалов!? — скрикнув полковник з одушевленем. — Чи то та сама, що як кажуть, має міліони і великий дім при Караванній?

— Та сама, вуйку — відповів Пінеґін.

— І... ти.... Сашо жениш ся з нею.... Чи справдї? — питала Олимпіяда Василївна з незвичайним зачудованем.

— Цїлком певне, мамо. Завтра представлю тобі тут мою суджену.

— А она.... дійстно ... так богата?

— Дійстно: має два міліони готівки, копальні золота і каменицю.

Міліони і копальні золота зробили величезне враженє. Всї дивили ся на Пінеґіна як на якого зачарованого князя в байцї з одушевленем і найвисшою почестию. Той Саша, ренеґат Саша став нараз в очах всїх цїлком иншим чоловіком, немов би зробив яке велике геройство і був осяяний проміном слави.

Офіцирови Володї прийшло вже на гадку брата на порядну суму натягнути.

„Тепер, па радощах не скаже певне: нї! — погадав собі. І в его души повстала мимохіть зависть.

Олимпіяда Василївна плакала зі зворушеня.

— Саша.... Александер — говорила в приступі материньскої ніжности урываним голосом: — Желаю тобі всього добра.. . Дай тобі Боже щастє.... Зачекай, зараз буде для тебе сьвіжий котлет.... Володю, подай вина.... там стоїть фляшка Мадери.

Пінеґін встав і підійшов до матери, що зворушена і урадована обіймала его і благословила.

Женю!.... Скажи там, най зроблять скоро для Сашї котлета....

— Але не треба, мамо — боронив ся Пінеґін.

Налито вина. Всї торкали ся чарками з Пінеґіном, складали єму желаня і цїлували его. Полковник дивив ся так тріюмфуючо, немов би то він женив ся з міліонеркою і заєдно повтаряв:

— Я все говорив.... все говорив, що Саша розумний хлопець. То добра голова.

— Чи твоя суджена хороша? — спитала Женічка.

— Побачиш.... Лиш одно скажу тобі наперед: она не красавиця....

— Абож то краса всьо? — перебила єму

дї з нами угорскі фабриканти і закидують Австрию своїми виробами, але машини ткацкі ідуть таки від нас до Угорщини і ми — не жадаємо розриву спільної торговельної области.

Фабриканти і купці виробів зелізних кажуть: Хоч вивіз наших фабрикантів до Угорщини зменьшив ся в послїдних роках, то таки най буде, як бувало, бо? Бо до Німеччини ми не всилї вивезти наших виробів. Там сирий зелїзний материял платить ся маркою, у нас ґульденом.

(Конець буде.)

Шкільна анкета.

Засїдане третого дня нарад отворив маршалок Бадені заявою, що голоси праси, мов то анкета є довірочною, не мають правдивої підстави, бо бесїди стеноґрафують ся і вийдуть опісля друком, а часописи можуть постарати ся о справозданя від членів анкети. Дневникарям не дано вступу на наради акети тілько через тїсноту салї.

До дневового порядку промовив перший проф. Даниш. Доводить, що педаґоґи мають більше компетенциї говорити про школу ніж родичі. А тілько загальна опінїя домагає ся реформи, а педаґоґи ні. Система шкіл добра, тілько ми ще не доросли до неї. Є против одностайної школи і против реформи.

Др. Йордан зі становиска лїкарского є против вступних іспитів і против матури. Они не дають оцінки спосібностий і відомостий ученика, а наражають его здоровле на небезпечність. При вписї до школи повинен бути лїкар, щоби учеників оглянув, чи они достаточно розвинені фізично. Так само і приписи що-до заразливих слабостий недостаточні. Хлопець ходить нераз кілька днів з горячкою. Нераз не має опіки лїкарской дома. Повинен бути шкільний лїкар, як в Росиї і відвідувати кождого хорого хлопця, а також мати право прислухувати ся науці і бути при конференциях. Учителї повинні обовязково учащати на ґіґієну, а тодї поводили-б ся розумнїйше з дїтьми і при кождій нагодї могли би їх учити ґіґієни. Ґімнастики за мало, треба єї розширити і додати до неї купіль і совганку. — Для лїкарів і природознавців доконечна наука рисунків. Також є бесїдник за наукою греки і латини, бо ті предмети змушають до працї. Але противний одностайній середній школї, хиба в такій відмінї, що в висших клясах напрями гуманїтарні і реальні розділювали би ся.

Опісля промовляли кн. Чарторийский, котрий виступив против Краєвої ради шкільної, що станула осторонь від загального руху в справі реформи школи, др. Дзендзелевич і проф. Фідлер, що предложив петицию з 1956 підписами родичів цїлого краю. Всї ті три бесїдники заявили ся за конечностию переведеня реформи.

На вечірнім засїданю промавляли дир. Харкевич, Кульчицкий і Петеленц в користь теперішної системи шкіл і теперішної методи научаня.

Дир. Борковский боронить ся против закидів, які звернули ся против него з причини его вчерашної критики.

Барвіньский вертає подібно до 5-тої точки, які хиби має теперішний устрій середної школи в очах родичів. З уст поважного педаґоґа, каже бесїдник, я чув дивоглядний висказ, мов тут дїткливо ударили на учительство і шкільну раду а навіть поневіряли і хотїли щось бурити.... Я також маю виказати деякі хиби а прецінь не хочу анї поневіряти, анї бурити.

Великі є недостатки в методичнім виобразованю учителїв середних шкіл. Є вже доцентура педаґоґії і се вже є поступ — але він не вистарчає. Є семинариї на університетах — але там ведуть вправи в самій науцї, але не в методї.

А тим гірші наслїдки виходять з того, що звичайно молодим суплентам дають учити в перших двох ґімназияльних клясах, де найтруднїйше учити, коли нема методи і досьвідченя. Так отже потреба педаґоґічних семинарий на університетах. Директори мають виробляти методично учителїв — але они є передовсїм адмінїстраторами, а переповнене ґімназий і велике число кляс паралельних утрудняє директорам сю задачу. А інспекторови також не вистарчає часу на те.

Дальше полемізує бесїдник з проф. Данишом, що питав ся, що робити з народними блудами. Очивидно, вказувати на ті блуди та на їх наслїдки і старатись усувати їх. З Чарторийским годить ся, щоби науку оперти на мовочасних стремленях і познакомлювати молодїж з визначними творами новітної лїтератури в перекладах. Також з виводами др. Йордана годить ся бесїдник вповні.

В недїлю відбула анкета два послїдні засїданя і покінчила свою чинність о год. 9 вечером. Внесене дир. Ротера за одностайною, середною школою з занеханем науки грецкого язика — упав 14 голосами против 17; внесене др. Кадийого за одностайною, середною школою з обовязковою наукою греки — перепав всїма голосами против 4.

Внесене ґр. Рея за заведенем одностайної середної школи з подїлом в висших клясах на гуманїстичний і реальний напрям — принято 18 голосами против 13.

Се внесене звучить дословно: Підставою реформи має бути система середної школи зі спільною наукою в низших клясах і запровадженем в дальших клясах біфуркациї на напрям гуманїстичний і реальний з латиною.

В клясах з гуманїстичним напрямом, замість греки, буде подаватись основна наука про грецку культуру. Наука грецкого язика остає предметом взглядно обовязковим.

Приступ до університету буде прислугувати матуристам обох напрямів.

Новинки.

Львів дня 3-го падолиста 1898.

— **Іменованя.** II. Президент висшого суду краєвого у Львові іменував рахункового официяла Стан. Леньчовского рахунковим ревідентом, а канцелярийного официяла ц. к. висшого суду краєвого у Львові Володисл. Чижовского рахунковим официялом при тім-же судї.

— **В краківскім університетї** викладає в сім півроцї др. К. Студиньский: „Історию рускої лїтератури від р. 1798—1860“ дві години тиждево, „Прикмети рускої мови в памятниках XVI—XVII віку“ одна година і „Практичні вправи в мові рускій“ 2 години. Професор Третяк не викладає в біжучім півроцї. Незвичайно цїкавий виклад

Олимпіяда Василївна живо. — Питай радше, яка єї вдача.

— Она спокійна, дуже добра дївчина.

— Ну, а то найважнїйша річ!

— Она певне убирає ся дуже елеґантно? — спитала знов Женїчка.

— Противно, дуже просто....

— То мусить бути незрівнана дївчина — скрикнула Олимпіяда Василївна патетично.

— Ба або Саша брав би яку иншу? — вмішав ся полковник.

Пінеґін мусїв відповідати на всїлякі питаня. Олимпіяда Василївна випитувала его дуже зручно о всьо і зараз собі сказала, що єї син не женить ся з любови і що его будуча жінка погана. В души похваляла цїлковито поступоване Саші і дуже дивувала ся, що він зумів найти таку дївчину. Она тїшила ся і гордила ся тим, що Пінеґін став мілїонером і мала надію, що Саша при своїм величезнім богатстві не забуде на неї і на єї рідню. — „Він має таке добре серце!“ — говорила собі. Коли собі погадала як дуже буде їй завидувати сестра Антонїя єї нерви приємно дрожали.

Постановлено, що Саша приїде завтра на обід до Олимпіяди Василївни та що на той обід спросить ся більше свояків, щоби їх зазнайомити з судженою Пінеґіна. Олимпіяда Василївна хотїла очевидно похвалити ся перед свояками.

Вичислила всїх, що мали бути запрошені і спитала:

— Не маєш нїчо против того Сашо?

— Робіть, мамо, як хочете.

— Ну, не будемо потребували встидати ся... Обід буде добрий...

І урадована та весела стала розповідати, що буде зупа з мясними паштетами, пструги, куропатви, ярина і морожене ві Беррена.

— А Раїса Андріївна дуже вибаглива — спитала.

— О, нї, Раїса не перебірчива.

— Але вино і шампан буде? — спитав Володя.

— Всьо, всьо, вже ти не жури ся... Я вже не поскуплю ся при такій нагодї...

Але Пінеґін не хотїв, аби мати робила собі задля него видатки.

Він вийняв з кишенї пулярес, на котрий всї звернули очи і вийняв звідтам пятьдесять рублів та дав їх матери.

Коли „щасливий жених“ прощав ся, провели его всї до передної комнати а Олимпіяда Василївна ще раз поцїлувала его та просила аби уцїлував від неї „любу Раїсу“.

6.

Вість о заручинах Саши Пінеґіна з мілїонеркою зробила на всїх его свояків величезне вражінє. Свояків тих було в Петербурзї множество. Майже всї належали до незаможних урядників і мешкали в Петербургскій части та на Пісках, з виїмкою кількох, що були богатїйші і перенесли ся до порядпїйших дїльниць столицї.

Мимо всякої сердечности і щирости, яку оказували собі заєдно при стрічах, розносили безнастанно одні о других сплетнї. Кожда родина слїдила уважно всьо, що дїяло ся в другій і між ними було безупинне суперництво, кожда родина старала ся перевисшити другу своїм мешканем, обставою, одежию дочок і їх спосібностями (майже в кождім домі була очевидно „славна“ співачка — будуча Паті), їдою і напитками в часї вечерків, службовим становищем своїх мужів і синів. Супротив таких відносин представляло ся для довгоязикого капітана, що страшенно любив підюджувати свояків против себе, обширне поле дїяльности: він снїдав або обідав що дня у когось з них і все приніс з собою якусь новину. Так вів він вигідне жите і вкладав велику часть своєї пенсиї в вартістні папери та переховував їх в державнім банку. З тої причини забезпечив собі більше або менше прихильне приняте у кождого із свояків, для котрих мав в банку зложених двайцять тисячів рублів.

Очевидна річ, що полковник не поминув нагоди, аби зараз по снїданю у сестри Олимпіяди Василївни не обійти всїх своїх численних братів і сестер, братаничів та сестріниць та не розповісти їм о Сашинім щастю, о завтрішнім обідї та — найповажнїйшим голосом — не прибільшити приданого судженої о один, два і три мілїони рублів. Своїм оповіданем викликував всюди голоси зачудованя і зле укритої зависти з того, що мілїони дістануть ся Саші Пінеґінови.

Яке неймовірне щастє мають часом люди! Чим міг він так приподобати ся панні Коновалов? Она з своїми мілїонами могла стати ґрафинею, княгинею, чим хотїла, а тут нараз... Нї, той Саша уродив ся в чипци!

Аж над вечером прийшов полковник до своєї сестри Антонїї при Лїтейній улици. Застав єї саму дома, в малім голубім сальонї, як сидїла при вишиваню, призначенім на іманини для свого „Нікса“, як від якогось часу називала мужа, бо їй видало ся, що „Нікс“ звучить о много аристократичнїйше, як Ніколаша.

„Сестра Антонїя“, женщина може сороклїтна, виглядала ще досить молодо, була товста, носила блискучі перстенї на не конче хороших, червоних і грубих пальцях і мала буйне, русяве волосе, що спадало кучерями на чоло. Она була здорова, кремезна, мала сиві очи, красила повіки і гадала, що може ще мужчинам сподобати ся. Між свояками уходила за „аристократку“, бо була жінкою тайного радника, держала власний повіз, убирала ся після найновійшої моди і дорого і взагалї любила поводити ся зі своякамн з паньска і згорда. Она жмурила очи, говорила трохи крізь ніс і протягала слова, як після єї гадки годило ся образованій, аристократичній дамі, з котрою жили

оголосив о. др. Павлїцкий, один з найвизначнїйших сучасних польских фільософів п. з. „Історня анархізму“.

— **Письменні і устні іспити** кандидатів на учителїв в гімназиях і реальних школах розпічнуть ся перед львівскою комісиею іспитовою дня 25 падолиста с. р.

— **100-лїтні роковини відродженя українсько-рускої літературн** сьвяткували львівскі Русини дальше ві второк. О годинї 11-ій перед полуднем розпочала ся в сали „Народного Дому“ наукова академія. Саля пристроєна сьвяточно заповнила ся по береги сотками рускої інтелїґенциї, прибув і Маршалок краєвий ґр. Баденї. Торжество отворив промовою др. Савчак, витаючи цїлий українсько-руский нарід та представителїв инших славяньских сусїдів і підніс оклик в честь Цїсаря. Відтак слїдували промови трех руских професорів унїверситету, а то: Грушевского, дра Стоцкого і дра Колесси, що обняли перегляд цїлого русько-українского письменьства від Котляревского аж до Франка та погляд на історию Руси-України. Іменем руских товариств промавляв проф. Романчук, іменем селяньства селянин Йосиф Ґурик, іменем руского жіноцтва панї Нат. Кобриньска, а погляди і чувства молодежи висказав студент медицини п. Гарматій. Відтак відчитано кілька з між наспівших телеграм, а то зпоза краю: від петербурґскої академії наук, від управи чернигівского земства і від Полтавцїв. На закінчене відспівали зібрані гимн „Ще не вмерла Україна“. — Вечером на закінчене торжеств відбула ся в сали „Почтового клюбу“ спільна вечеря.

— **Нова стация телеґрафічна.** З днем 28-го лютого с. р. знесено телеґрафічну стацию Лопушанка-Млини. Тепер розпорядила Дирекция почт і телеграфів отворене тої стациї з днем 1 падолиста. Нова стация буде назвати ся „Лопушанка коло млина“.

— **Торжественне заприсяжене** новобранцїв львівскої залоги відбуло ся дня 2-го падолиста після звичайного порядку о год. 9-ій рано по торжественних богослуженях в церквах всїх трех обрядів.

— **Читальня „Просьвіти“ в Хирові** відсьвяткувала в недїлю 30-го жовтня 100-лїтний ювілей Котляревского. По вступнім слові місцевого сотрудника о. С. Кульчицкого, наступив викінчений під кождим взглядом відчит Вп. Павлини Гладиловичівної, учительки з Хирова, про заслуги Котляревского для нашої лїтератури, а відтак одвітні співи і декламациї читальників. Торжество закінчив Вп. п. Б., професор учительскої семинариї з Самбора, що нарочно прибув на наше сьвято та в довгій, красорічивій а приступній бесїдї подавав способи, якими міщани наші мають ратувати ся зі свого материяльного упадку.

— **Про катастрофа зелїзничу** під Бучачем пишуть ще: Кондуктор, що находив ся на послїднім возї розбитого поїзду остеріг надходячий другий поїзд о грозячій небезпечности і так ратував его від катастрофи. Причиною катастрофи мало бути лихе прикріплене шин, бо день перед тим направляли в тім місци зелїзничий шлях. Впрочім се ще непевне. На місце катастрофи виправлено сейчас зі Станиславова ратунковий поїзд, з директором Фестенбурґом. Ві второк по полудни привезено до Станиславова всїх ранених кондукторів і відставлено до домів, під опіку родин.

— **Фальшиві пятьдесятки.** Перед кількома тиждями прийшов до головної трафіки в Новім Санчи якийсь чоловік, що виглядав на підпанка і хотів там виміняти 16 пятьдесяток на дрібнїйші гроші, обіцюючи трафікантови кілька зр. нагороди. Толкував ся тим, що єсть купцем худоби і потребує дрібних, а не має де виміняти. Трафікантови видала ся та справа підозріною і він відправив „купця“ з нїчим. Тодї пішов той чоловік до годинникаря Зоммера та купив там годинник за 7 зр. і дав єму одну пятьдесятку, аби єму видав решту. Зоммер післав пятьдесятку зміняти до склепу Вайнтравба і видав годинник та 43 зр. Відтак пішов властитель пятьдесяток до склепу Ляйнера, накупив там ріжних річий та заплатив другою пятьдесяткою, з котрої одержав також решту. Ті дві пятьдесятки переходили довший час з рук до рук, аж опинили ся в урядах, а то: пятьдесятка від Вайнтравба в урядї податковім в Старім Санчи, а від Ляйнера в урядї податковім новосандецкім. Аж тут їх розпізнано і віддано до прокураториї, котра зарядила ревізию у згаданих купців. Ревізия викрила лиш то, в який спосіб ті підроблені гроші дістали ся в руки обох купців. Фальшівник пропав.

Курс львівский.

Дня 2 падолиста 1898.		платять	жадають
		зр. кр.	зр. кр.
I. Акциї за штуку			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		375·—	385·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .		200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		290·—	293·—
Акциї гарбарнї Ряшів		205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		260·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		96.50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов. . . .		110·—	110·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%		100·00	100·70
$4^{2}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.		100.90	101·60
4% листи застав. Банку краєв. .		98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .		97·30	98·00
„ „ 4% льос. в 41 лїт.		97·30	98·00
„ „ 4% льос. в 56 лїт.		94·85	95·55
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		102·30	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%		100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%		104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		97·20	97·90
„ м. Львова 4% по 200 кор.		94·80	95·50
IV. Льоси.			
Міста Кракова		26·50	28·50
Міста Станиславова		50·—	—·—
Австр. червон. хреста	Курс віденьский	19·50	20·—
Угорскі черв. хреста		10·25	11·25
Італ. черв. хреста		11·—	12·—
Архікн. Рудольфа		25·—	27·—
Базилїка		6·70	7·—
Joszif		3·70	4·40
Сербскі табакові		4·25	5·25
V. Монети.			
Дукат цїсарский		5·61	5·71
Рубель паперовий		1·27	1·28
100 марок нїмецких		58·70	59·10
Доляр америк.		2·40	2·50

Телеґрами.

Відень 3 падолиста. Цїсар виїхав вчера з Відня до Будапешту. — Іменоване кн. Юрия грецкого ґубернатором Крети уважає ся тут вже за довершений факт. Король Юрий згодив ся на повідомлене султана о іменованю кн. Юрия ґубернатором. Коли султан не піднесе протесту, то кн. Юрий поїде до Константинополя, аби там одержати фірман султаньский. В противнім случаю удасть ся просто до суди, де адмірали уведуть его в урядоване.

Будапешт 3 падолиста. На вчерашнім засїданю комітету будови памятника для бл. п. Цїсаревої Єлисавети, заявив Банфі, що Цїсар висказав бажане, аби памятник станув на площи Юрия в будиньскій кріпости, там де доси стоїть памятник Генці'го. Комісия серед одушевленя ухвалила згодити ся на бажане Монарха.

Петербург 3 падолиста. „Новості“ обговорюючи жадане Сполучених Держав що до відступленя їм цїлих Филипин, кажуть, що европейскі держави повинні против того запротестувати, бо удержане status quo лежить просто в інтересї держав.

Надіслане.

Урядник державний з платнею 1500 зр. 35-лїтний, приємної вніщности, не маючи нагоди в инший спосіб зробити знакомства, хоче в тій дорозї познакомити ся з особою в віцї від 20—25 лїт, образованою і хорошою, з віном по можности до 5000 зр. За дискрецию ручить ся. Адресувати Л. Х. у Львові в адміністрациї „Нар. Часописи“.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

між иншими княгиня Подліґайлов і панї Ардатов, жінка державного секретаря, а уроджена баронівна фон Шмецк. Всї свояки знали ті дами з оповіданя Антонії Василївни і очевидно завидували їй того знакомства. Але найбільше вражіне робила все своїм оповіданєм, як перед двома роками на однім сьвітлім бали его „сиятельство“ князь Отрешков сам підійшов до неї і розмавляв з нею цїлої чверть години і як она тодї спитала, коли зволить він повернути єї мужеви з інспекцийної подорожи. І его „сиятельство“ обіцяли то для мене зробити і справдї на їх приказ повернув Нікс в в короткім часї до Петербурга!“ — кінчила Антонїя Василївна кождим разом, дуже вдоволена, що може похвалити ся перед свояками ласкою его „сиятельства“ та що зготовила своїй старшій сестрі, Олимпіядї Василївній, котра заєдно гадала о високопоставлених особах, кілька неприємних і прикрих хвиль....

— Приходжу на хвильку до тебе, сестро — почав полковник цїлком свобідно, привитавши ся з Антонїєю Василївною. — Олимпіяда просила мене, передати тобі отсей лист, то запросини на завтра....

Антонїя Василївна перечитала лист і позїхнула досить байдужно.

— Так, то Саша заручив ся?... І хтож тота дурна, що іде за него?

— То Олимпіяда того не пише?

— Нїчогісїнько.... Просить лиш на обід з свояками, аби нас запізнати з судженою Саши, так немов би то й справдї була така важна річ, що Саша заручив ся.... Она певне так само нудна, зарозуміла і жебрачка як і він....

— Олимпіяда стратила імовірно з радости голову і не написала о найважнїйшій річи.... Знаєш, сестро, з якою то дурною Саша заручив ся? — спитав полковник таємничим і торжественним голосом.

— Не дуже я цїкава знати.... Той Саша....

— Але то навіть дуже цїкаве! — перебив їй полковник. — Ти навіть не здогадуєш ся, яке то цїкаве! — вмавляв в неї ще упертійше та так тихо немов би шептав.

Антонїя Василївна слухала уважно, але яко сьвітова дама не показувала по собі нетерпеливости.

— Пожди-но, сестричко, тож то здивуєш ся! — погадав собі полковник злобно, розсерджений трохи за мниму байдужність сестри, бо уважав вінчане свого сестрінця за річ, яка его дуже близько обходить — він же тілько наговорив ся о тім нинї.

І як досьвідний актор, що приготовлює видця на зачудоване, помовчав хвилю а відтак сказав поволи, своїм тихим, тоненьким голосом:

— Панна Ко-но-ва-лов!

— І хтож то тота панна Коновалов? — спитала Антонїя Василївна крізь ніс уданим байдужним голосом. Але в глубинї души була страшно цїкава, бо спізнала по голосї брата, що тут розходить ся о щось незвичайного і важного.

— Ти нїколи не чула імени Коновалов?... Дивно!... Та не знаєш панни Ко-но-ва-лов? Таж то донька звістного властителя копалень золота. Має копальнї золота в Сибіри, велику каменицю при Караваннїй улици і пять мілїонів готового гроша в банку державнім. Пять мілїонків як лїд! Видиш, яку то дурну особу бере собі той Саша Пінеґін, наш сестрінець!

Антонїю Василївну стиснуло в горлї на ту вість а на грубім лици виступили червоні пятна. Мимо того старала ся укрити своє зворушене — атже сьвітова дама не може кричати ох! і ах! як проста кухарка — і удаючи спокійну спитала дрожачим голосом:

— Пять мілїонів? Копальнї золота? Та то так як в казцї! Яка щаслива мусить бути Олимпіяда Василївна. А Саша?... Хто би то був надіяв ся?

(Дальше буде).

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4½% на рік.

7

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи", і всіх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

КОЖДА ПАНІ

котра лиш зажадає, одержить безплатно оказове число **„MÓD PARYSKICH"** найлїпшого і найдешевшого письма для жінок, містячого великі таблицї крою і гафтів, додатки повістий і нот.

Пренумерата **„MÓD PARYSKICH"** виносить квартально 1 злр., піврічно 2 злр., річно 4 злр. Пренумерату належить присилати до Адмінїстрациї **„MÓD PARYSKICH"** у Львові, ул. Личаківска ч. 27 або до Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО Львів Пасаж Гавсмана ч. 9.

„TYGODNIK ILLUSTROWANY"

розпочинає з 1899-им роком 10-ий рік істнованя і буде виходити дальше в значно збільшених розмірах так в части лїтератскій як і іллюстрацийній.

Почавши від 1-го сїчня 1899 року зістане розширений безплатний додаток повістевий „Tygodnika", крім того **кождий пренумерант „Tygodnika"**

окрім самого письма і дотеперішного додатку повістевого долучаного в аркушах — одержить

без нїякої доплати

анї за книжки анї за пересилку тих книжок

ЯКО ПРЕМІЮ

12 томів творів Сенкевича (річно)

(один том що місяця).

Твори Сенкевича вийдуть в новім старанним виданю **виключно для пренумерантів** „Tygodnik-a illustrowan-ого" і обіймуть **всї повісти, новелї і листи з подорожий,** коротко сказавши, цїлий доробок лїтератский знаменитого писателя. Кождий том тої „Бібліотеки Сенкевича" обіймати буде що найменше 10 аркушів друку на добрім папері і четким друком.

Пренумерату для Львова і цїлої Галичини принимає:

Головна Аґенция і Експедиция „Tygodnik-a illustrowan-ого" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9,

та всї книгарні і контори письм.

Пренумерата „Tygodnik-a illustrowan-ого" разом з додатками і премією виносить:

У Львові:		В Галичинї разом з пересилкою почтовою:	
Квартально	3 зр. 60 кр.	Квартально	3 зр. 75 кр.
Піврічно	7 „ 20 „	Піврічно	7 „ 50 „
Річно	14 „ 40 „	Річно	15 „

Числа оказові і проспекта даром висилає:

Головна Аґенция і Експедиция „Tygodnik-a", Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).